

Sygn. akt VII U 115/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Katarzyna Błażejowska

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2021 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o świadczenie rehabilitacyjne

na skutek odwołania J. J.

od decyzji Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 7 stycznia 2021 nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 3 (trzech) miesięcy od daty wyczerpania zasiłku chorobowego.

SSR Katarzyna Błażejowska

Sygn. akt VII U 115/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 stycznia 2021r, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił J. J. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. W uzasadnieniu organ wskazał, iż z posiadanej dokumentacji wynika, iż ubezpieczony ma ustalone prawo do emerytury Służby Więziennej od dnia 25 kwietnia 2017r. oraz do renty inwalidzkiej od dnia 25 kwietnia 2017r. w związku, z czym nie ma on prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Z powyższą decyzją nie zgodził się odwołujący J. J. wnosząc od niej odwołanie oraz domagając się zmiany zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu ubezpieczony wskazał, iż jest on emerytem mundurowym, wobec czego nie podlega on przepisom systemu zabezpieczenia społecznego, lecz przepisom systemu zaopatrzeniowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił, co następuje:

J. J. jest zatrudniony od dnia 1 marca 2020r. na ¼ etatu w (...) M. B. jako kierowca-konduktor. Jednocześnie ubezpieczony ma ustalone prawo do emerytury Służby Więziennej przyznane decyzją nr (...) od dnia 25 kwietnia 2017r., oraz renty inwalidzkiej Służby Więziennej przyznane decyzją nr (...) od dnia 25 kwietnia 2017r.

W dniu 2 kwietnia 2020 r. ubezpieczony stał się niezdolny do pracy, wobec czego w okresie od dnia 2 kwietnia 2020 r. do 15 kwietnia 2020 r. otrzymywał wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy a następnie zasiłek chorobowy. Okres zasiłkowy kończył się z dniem 19 października 2020 r. po wykorzystaniu 182 dni.

Wnioskiem z dnia 21 października 2020 r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie mu świadczenia rehabilitacyjnego w związku z niezdolnością do pracy spowodowaną ogólnym stanem zdrowia. Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 4 stycznia 2021 r. ustalił dla J. J. uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 3 miesięcy licząc od daty wyczerpania zasiłku chorobowego.

Decyzją z dnia 7 stycznia 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił odwołującemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego

Dowód: akta ZUS

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu odwołanie jest zasadne, wobec czego zasługuje na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zawartej w aktach organu rentowego, których autentyczność oraz wiarygodność nie były przez strony postępowania kwestionowane. Oceniając materiał dowodowy Sąd kierował się zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 18 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz. U. z 2017 r., poz. 1368, dalej: ustawa zasiłkowa) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy.

W niniejszej sprawie spornym pomiędzy stronami nie był stan faktyczny. Strony prowadziły spór prawny, który dotyczył w szczególności wykładni art. 18 ust 7 ustawy zasiłkowej i sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy wyżej ustalony stan faktyczny wypełnia dyspozycję w/wym. normy prawnej, tj. czy ubezpieczony jest uprawniony do emerytury w rozumieniu przedmiotowej ustawy, a w rezultacie czy ma prawo do świadczenia rehabilitacyjnego. W myśl powołanego art. 18 ust 7 świadczenie rehabilitacyjne nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia udzielonego na podstawie odrębnych przepisów.

Wskazać należy, iż osobą uprawnioną do emerytury w rozumieniu przedmiotowego artykułu jest osoba, która spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do tego świadczenia i której prawo do emerytury zostało ustalone decyzją organu rentowego, nawet, jeśli prawo to uległo zawieszeniu z powodu kontynuowania zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy bez rozwiązywania stosunku pracy (wyrok SN z dnia 28 kwietnia 2016 r., I UK 261/15, Lex nr 2057612, wyrok SN z dnia 24 sierpnia 2010 r., II UK 41/10, M.P.Pr. 2011/2/106-109).

Sąd podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 26 marca 2015 r., który wskazał, iż w polskim systemie prawnym mamy do czynienia z odrębnością w systemie zabezpieczenia społecznego a mianowicie: system powszechny (składkowy) oraz system zaopatrzeniowy (emerytur wojskowych i emerytur funkcjonariuszy). Inne są, zatem przesłanki oraz zróżnicowanie prawa do świadczeń w systemie powszechnym i wojskowym. Emeryt wojskowy może być ubezpieczony z tytułu zatrudnienia w systemie powszechnym. Korzysta z ubezpieczenia chorobowego, jednak wówczas odjęcie mu ochrony w postaci zasiłku chorobowego lub świadczenia rehabilitacyjnego, dlatego że ma emeryturę wojskową, musi być wyraźne. Na tak jednoznaczne stwierdzenie nie pozwala wykładnia przedmiotowego artykułu, gdyż użyte w nim pojęcie emerytury nie uwzględnia emerytury z systemu zaopatrzeniowego. Wynika to z systemu ubezpieczeń społecznych, do których należy między innymi ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenie chorobowe na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Natomiast

wyrażenie „emerytura” występujące w art. 18 ust 7 ustawy zasiłkowej oznacza emeryturę ustaloną w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która to określa warunki nabywania prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych. Ubezpieczonym w myśl powyższej ustawy jest osoba podlegająca tym ubezpieczeniom a emerytem jest osoba mająca ustalone prawo do emerytury. Jednakże ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego wyłączone zostały, na mocy art. 2 ust 2 powyższej ustawy, przysługujące żołnierzom zawodowym, funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, chyba, że nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach. Zatem z powyższego wynika, iż emerytury żołnierzy zawodowych jak i emerytury funkcjonariuszy są wyodrębnione obok systemu powszechnego, a więc również słowo „emerytura” w regulacji należącej do systemu powszechnego nie może obejmować emerytury wojskowej (wyrok SN z dnia 26 marca 2015 r., II UK 145/14, Lex nr 1678076 wraz z glosą aprobującą Małgorzaty Zając-Rzosińskiej). Dlatego też, w ocenie Sądu ubezpieczony ma prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, gdyż emerytura wojskowa, jaką uzyskuje została mu przyznana na podstawie przepisów o zaopatrzeniu nie zaś przepisów o ubezpieczeniu społecznym.

Ponadto Sąd wskazuje, iż zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty lub sprzeciwu od wyroku zaocznego sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przypadkach, o których mowa w § 1, sąd wydaje postanowienie dowodowe na posiedzeniu niejawnym (§2). W niniejszym postępowaniu Sąd doszedł do przekonania, iż okoliczności sprawy są na tyle jasne, iż nie jest konieczne prowadzenie rozprawy, wobec czego postanowienie dowodowe jak również wyrok wydał na posiedzeniu niejawnym.

Wobec powyższego, Sąd w oparciu o art. 477¹⁴§2 k.p.c. w zw. z art. 18 ustawy zasiłkowej, zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres wskazany przez lekarza orzecznika ZUS.

SSR Katarzyna Błażejowska